12/01/2020

„Fiul Cel veşnic al Tatălui este sensul sau lumina vieţii oamenilor”

În Duminica după Botezul Domnului, în bisericile ortodoxe a fost citit pasajul evanghelic de la Sfântul Evanghelist Matei, capitolul 4, versetele de la 12 la 17, în care este relatat începutul propovăduirii Mântuitorului Iisus Hristos. Cu acest prilej, Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a rostit un cuvânt de învăţătură în Paraclisul „Sfântul Grigorie Luminătorul” din Reşedinţa Patriarhală, în care a subliniat faptul că Duminica după Bobotează ne arată în rezumat că Iisus Hristos este Lumina vieţii veşnice.

Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a explicat că Evanghelia Duminicii după Botezul Domnului ne arată legătura dintre lumina Botezului Domnului la Iordan şi lumina

Evangheliei Sale şi ne face atenţi totodată asupra legăturii care există între Taina Botezului şi Taina Pocăinţei, ca porţi de intrare a oamenilor în Împărăţia cerurilor. „Ce este Împărăția cerurilor? Este iubirea Preasfintei Treimi, împărtășită îngerilor din ceruri și oamenilor care cred în Hristos și se botează în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Aşadar, înţelegem că lumina Botezului Domnului este lumina vieţii noastre şi lumina întregului univers. Botezul Domnului Iisus Hristos în Iordan ne arată că omul este centrul atenţiei şi al iubirii Preasfintei Treimi. Cuvintele troparului, «În Iordan botezându-Te, Tu, Doamne, închinarea Treimii S-a arătat», înseamnă că întreaga Sfântă Treime S-a arătat la Botezul Domnului în Iordan, iar în centrul iubirii Preasfintei Treimi era firea omenească pe care a luat-o Dumnezeu-Fiul ca să o vindece de păcat şi de moarte, să o lumineze, să o sfinţească şi să o îndumnezeiască, aducând-o la asemănarea cu Dumnezeu Cel Unul Sfânt. Botezul Domnului Iisus Hristos în Iordan, ca moment de descoperire sau arătare a Preasfintei Treimi, la începutul activităţii Sale publice, ne arată şi finalitatea lucrării Sale mântuitoare, deoarece, la sfârşitul activităţii Sale pământeşti, după Învierea Sa din morţi şi înainte de Înălţarea Sa la cer, Domnul Iisus Hristos trimite pe ucenicii Săi să boteze toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh (Matei 28, 19). Aşadar, la Botezul lui Hristos în Iordan S-a arătat Preasfânta Treime, având în centrul iubirii Sale firea umană a lui Iisus, pentru ca apoi fiecare om să se boteze în harul, lumina şi iubirea Preasfintei Treimi, spre a trăi veşnic în iubirea şi pacea lui Dumnezeu din Împărăția cerurilor”, a spus Preafericirea Sa.

Referindu-se la prorocia lui Isaia despre locul unde a început Hristos Domnul a propovădui Evanghelia mântuirii, „Pământul Zabulonului şi ţinutul lui Neftali; în vremurile cele de pe urmă el va acoperi de slavă calea mării, celălalt ţărm al Iordanului, Galileea neamurilor. Poporul care locuia întru întuneric va vedea lumină mare şi voi, cei ce locuiţi în latura umbrei morţii, lumină va străluci peste voi” (Isaia 8, 23; 9, 1), Întâistătătorul Bisericii noastre a spus că lumina cea mare care se arată poporului evreu este plinătatea revelaţiei lui Dumnezeu în Iisus Hristos.

„Nu este vorba de o simplă lumină fizică produsă de soare, ci, după cum tâlcuiesc Sfinţii Părinţi ai Bisericii, aceasta este o lumină spirituală, duhovnicească. Mai precis, lumina cea mare este plinătatea descoperirii lui Dumnezeu prin Fiul Său întrupat, Iisus Hristos. Toată descoperirea lui Dumnezeu prin proroci este o lumină treptată, etapizată, crescândă, culminând în lumina mare sau deplină care este Hristos, adică Însuşi Fiul lui Dumnezeu Cel ce S-a făcut Om din iubire pentru oameni şi pentru mântuirea lor. «Lumina mare», adică deplină sau totală, este Dumnezeu-Cuvântul sau Fiul lui Dumnezeu, prin Care Dumnezeu-Tatăl a creat

lumina fizică din univers, ca simbol creat al luminii dumnezeieşti necreate, deoarece prin El a zis Dumnezeu-Tatăl la facerea lumii: «Să fie lumină! Şi a fost lumină» (Facere 1, 3). Deci, Dumnezeu-Cuvântul sau Fiul Cel veşnic al Tatălui este Lumina necreată și Viaţa veşnică, sensul prim şi ultim al întregii existenţe create, dar mai ales sensul sau lumina vieţii oamenilor”, a arătat Patriarhul României.

Împărăţia cerurilor este cuprinsă tainic și concentrat în Hristos Însuşi

„Latura şi umbra morţii” semnifică starea de păcat ca înstrăinare a oamenilor de Dumnezeu Creatorul, a mai spus Preafericirea Sa. Patriarhul României a explicat și semnificaţia cuvintelor Mântuitorului „Pocăiţi-vă, că s-a apropiat Împărăţia cerurilor” (Matei 4, 17): „Chemarea la pocăinţă are ca scop dobândirea vieţii veşnice (...). Aceleaşi cuvinte le întâlnim şi în predica Sfântului Ioan Botezătorul, care cuprindea însă şi multe ameninţări (...). Mântuitorul Iisus Hristos cheamă şi El pe oameni la pocăinţă, însă le vorbeşte mai mult despre dobândirea vieţii veşnice din Împărăţia cerurilor, a cărei prezenţă tainică în lume o descrie folosind parabole sau simboluri precum: comoară, aluat, grăunte de muştar ş.a. Împărăţia cerurilor despre care vorbeşte Mântuitorul Iisus Hristos nu se află doar în ceruri, ci acum ea vine pe pământ, printre oameni, fiind cuprinsă tainic și concentrat în Hristos Însuşi, adică în Dumnezeu-Omul. Hristos este Împărăţia cerurilor coborâtă printre oameni, deoarece El este Împăratul cerurilor, vieţuind ca om printre oameni, iar unde este El prezent, acolo este prezent şi Dumnezeu-Tatăl împreună cu Duhul Sfânt”, a subliniat Preafericirea Sa.

La final, Patriarhul României a precizat că Botezul creştin este începutul intrării omului în Împărăţia cerurilor. „Prin Botezul săvârşit în numele Sfintei Treimi începem să intrăm în Împărăţia iubirii veşnice a Tatălui, a Fiului şi a Duhului Sfânt. Toate celelalte Sfinte Taine ale Bisericii au ca bază de plecare Taina Botezului urmată de Mirungere şi de Împărtăşirea euharistică. Acestea sunt Tainele de iniţiere în viaţa creştină. Însă pocăinţa este starea duhovnicească de pregătire pentru a ne apropia de Împărăţia cerurilor (...). Evanghelia de astăzi ne oferă lumină multă, și anume ne arată că întoarcerea omului de pe drumul pierzării pe drumul mântuirii se face prin pocăință. Totuşi, pocăința nu este un simplu regret emoțional – îmi pare rău de ce-am făcut -, ci înseamnă şi o schimbare a modului de a gândi, de a vorbi și de a făptui”.

Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a mai spus că renaşterea spirituală a omului păcătos începe prin credinţa în Hristos, prin pocăinţă: „Pocăinţa adevărată este o

lucrare tainică, intimă, de renaştere în dureri a omului, de frământare a lutului pentru a deveni vas al Duhului, de răstignire a egoismului din om şi de înviere duhovnicească a iubirii sale faţă de Dumnezeu şi faţă de oameni”.

— ziarullumina.ro